

Bogusław Ustaborowicz

Urodził się 1 stycznia 1922 roku jako syn Wincentego i Marii Ustaborowicz. Ojciec był właścicielem cegielni i robotni i Rokon' oraz prowadził firmę budowlaną. Do ZHP wstąpił w 1933 roku do 133 Mazowieckiej Drużyny Harcerskiej w Żychlinie (Żychlin i pow. kulonowski do 1938 r. należał do niej harcerskiej). Jako uczeń Gimnazjum w Łowiczu prowadził tam IV Mazowiecką drużynę harcerską. W 1939 roku na kursie instruktorskim nad Ranką zdobył stopień podharcmistrza.

Po wkroczeniu Niemców pracuje krótko w urzędzie gminy jako pomocnik przy wypełnianiu dokumentów (znaj. jęz. niemiecki). W październiku złożył przysięgę na ręce mjr. Sosny ze Służby Wywiadu Półki. W kwietniu 1940 roku wraz z całą rodziną został wywieziony do obozu w więzieniu w Łodzi na ul. Łokotką. Wraz z ojcem ucieka do Warszawy. Tu nawiązał kontakty z grupą kolegów-harcerek z kursu podharcmistrzowskiego. We wrześniu 1941 roku kończy kurs szkoły podharcmistrzowskiej (Związek Halki Brojnej).

17 października 1941 roku zostaje aresztowany i osadzony na Powiaku. Dzięki staraniom organizacji i rodziny został zwolniony w styczniu 1943 roku. Wstąpił do działalności kompirowanej jako żołnierz służby wywiadu oddziału do zadań specjalnych, Kedywu Komendy Głównej AK, Agat, "Pegaz", "Parasol". Brał między innymi udział w akcjach bojowych przeciwko wysokiej rangi funkcjonariuszom SS i policji niemieckiej: F. Bürkl, "Kretschmann", "Neffel", "Grosser", "Zander", "Fischer", "Karcz", "Braun", "Napora", "Radewald".

Na wniosek Szefa Służby Wywiadu, rozkazem dowódcy AK H.XI 1943 roku został awansowany na podporucznika.

26 lutego 1944 roku podczas rozprawiania SS-Sturmmann Napora został ponownie aresztowany i osadzony na Powiaku. Przetrzymał brutalne śledztwa na Szucho i Powiaku. Mimo tortur i prowokacji nie wydał nikogo. 30 lipca 1944 roku przy likwidacji nieziemia na Powiaku został przez kolegów z celi wyniesiony do pociągu, którym wywieziono ich do obozu koncentracyjnego Gross-Rosen, następnie do obozu w: Thierf., Leichen, Dyhernfus, ponownie do Gross-Rosen, Dora, Mittelbau, Bergen-Belsen, tu został uwolniony przez wojsko brytyjskie. Z końcem kwietnia założył mundur żołnierza polskiego.

Za męstwo i walkę w podziemiu został odznaczony orderem wojennym Virtuti Militari V klasy na podstawie rozkazu 612/RP z 2 października 1944 roku (L. Dz. 49864 wydany w Londynie 31 października 1964 roku). Posiadał również Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami, 4-krotnie Medalem Honoru i Krzyż Armii Krajowej.

W lutym 1948 roku na terenie Niemiec w Górach Harzu w miejscowości Wohlfsagen uczestniczył w kursie harcmistrzowskim ZHP. Był członkiem Komendy ZHP na uroczystości o w latach 1951-52 komendantem Głównym ZHP na terenach Niemiec zajętych przez alianców.

Rozpoczął studia w Monachium, ale ich nie ukończył (ze względu na utratę zdrowia wskutek tortur i osłabienia organizmu po pobycie w obozach koncentracyjnych - zapadł na gruźlicę).

Od 1952 roku przebywał w Stanach Zjednoczonych, mieszkał i pracował w Chicago. Dokonał studia, założył biuro podróży, "Hakon Travel". Pracował jako inżynier-konstruktor. Pracował i budował jako przedsiębiorca firmy "Hlon Scott" również w Polsce (m.in. zakłady mięsne na Żeraniu i w Białym Białej).

Był kierownikiem Kregu Starszo-Harcerskiego, "Ordyń Kręgowych", członkiem Komitetu Kółki byłych Żołnierzy AK Oddziału w Chicago, prowadził wykłady na Polskim Uniwersytecie na obczyźnie, należał do Związku Inżynierów Polskich. Pisał książki.

Jako jeden z dziesięciu działaczy polonijnych został wyróżniony tytułem, "Doktor Honoris Causa" dla Polonii amerykańskiej.

Zmarł 8 kwietnia 2000 roku w wyniku błędów w sztuce medycznej popełnionego przez lekarzy. Pochowany na Powązkach w Warszawie wśród innych kolegów z kompirowania.

Autorem w/w biografii jest Pan Ludwik Zalewski Żychlin, 24.07.2013.